

«**EL TEMPS SEMPRE GUANYA**». Entrevista de Jordi Nopca a Jennifer Egan, autors d'*El temps és un cabró*, per a la revista *Time Out*.

En Jordi Nopca truca a Brooklyn per parlar amb l'escriptora i periodista Jennifer Egan, guanyadora de l'últim premi Pulitzer.

Després d'un recull de contes i tres novel·les et vas proposar escriure un llibre a mig camí d'un i altre format. *El temps és un cabró* costa de definir.

El meu objectiu era mostrar diversos personatges connectats més o menys directament al llarg d'uns quants anys. L'única manera que se'm va acudir va ser aquesta. Vaig començar amb un parell de narracions, i quan vaig començar la tercera vaig pensar que la clau de volta era escriure un llibre sense un nucli central definit.

En cap moment et vas plantejar que escrivies un text una mica experimental?

El problema de la ficció actual és que d'una manera artificial s'ha acabat estrenyent massa. El Quixot de Cervantes és experimental i postmodern, i passa el mateix amb el *Tristram Shandy*, de Lawrence Sterne. La novel·la va ser inventada per ser flexible: l'escriptor ha de poder jugar i experimentar amb arguments i formes.

***El temps és un cabró* és un bon exemple de polifonia, no només pel que fa al gran número de punts de vista que convoques sinó també per l'amplitud de registres i estats d'ànim.**

Escric sense guió previ, i procuro fer-ho en un estat gairebé inconscient. A *El temps és un cabró* em vaig marcar només tres objectius: que cada capítol correspongués a un personatge, que els estats d'ànim de cada narrador fossin també diferents –és per això que puc anar des de la tragèdia a la farsa– i que cada capítol havia de poder funcionar per si sol.

Sobta trobar citat a Marcel Proust al principi del llibre, però un cop has avançat una mica t'adones que el temps té molta importància, estructural i temàtica.

Vaig començar a llegir *A la recerca del temps perdut* quan tenia poc més de 20 anys: m'encantaven els passatges més narratius; quan parlava del temps, en canvi, m'avorria una mica. A punt de fer-ne 40 anys vaig tornar-hi, i la meva aproximació va ser molt diferent, tant que es va convertir en un dels temes més importants del llibre. El vaig abordar de manera indirecta, fent servir tècniques més properes a les de la narrativa cinematogràfica que les que trobem en Proust.

El temps ens té atrapats.

És el gran dolent de la pel·lícula. No hi ha manera de guanyar-lo, sempre s'acaba imposant. Tots els meus personatges n'han de patir les conseqüències, tard o d'hora. Però la visió no és pessimista: la vida no té un final narratiu, per això la temporalitat del llibre és tan fragmentària.